

21
ΕΛΛΗΝ
1900
ΕΝ ΤΩ

ΑΠΟΣΤΟΛΕΜΑΤΑ

ΜΑΡΤΥΡΕΤΕ

ΕΒΑΝΓΕΛΙΟΝ

1380

ΕΚΔΟΣ

SISMANOGLIO
MEDARO

2026

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ
ΠΑΝΑΡΕΤΟΥ ΤΡΑΝΤΑ
ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΟΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ
ΜΙΧΑΗΛ ΤΑΜΠΟΥΡΑΣ

مبارى نظارت جليله سنك ١٦٥ نومروى و ٢٤ شباط ٢٢٠
تاریخی وخصنامہ سیدہ طبع اولتشدیر.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
ΤΥΠΟΣ ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΕΡΑΡΔΩΝ

1905

Πᾶν ἀντίτυπον θέλει φέρει τὴν ἐπογραφήν τοῦ
ἐκδότου, ἄλλως εἶναι κλοπιμαῖον καὶ καταδιώκεται
κατὰ τὸν νόμον.

M. J.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ἀδελφῶν Γεράρδιον

Γαλατῶν, Περικτοπόλιν, ἀριθ. 17-19.

(285)

ΣΙΣΙΔΑΝΟΓΛΙΟ

ΤΟΙΣ

ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΙΣ ΓΕΡΟΥΣΙ

ΑΓΙΩΙ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ Κ. Κ. ΓΕΡΜΑΝΩΙ

ΚΑΙ

ΑΓΙΩΙ ΔΕΡΚΩΝ Κ. Κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΩΙ

ΣΕΒΑΣΤΟΙΣ ΜΟΙ ΠΑΤΡΑΣΙ ΚΑΙ ΚΗΔΕΜΟΣΙ

ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ ΒΑΘΥΤΑΤΗΣ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ

Η ΒΙΒΛΟΣ ΑΥΤΗ ΕΥΓΝΩΜΟΝΟΣ

ΑΝΑΤΙΘΕΤΑΙ

ῥ

Σεβασμιώτατοι!

Τὸν δίκαιον καὶ ὀφειλόμενον Ὑμῖν εὐγνωμοσύνης φόρον ἀποιῶν, μικρὸν δεῖγμα ταύτης τῆς βίβλου τήνδε ἀνατίθημι. Τίσι γὰρ ἄλλοις δικαιοτέρον ἠδένατο ἀνατιθῆναι ἢ βιβλος αὕτη ἢ Ὑμῖν τοῖς ἐν Ἱεράρχαις ἐπιζέουσι ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ πίστιως ζῆλον, καὶ τοῖς διαπρέπουσι ἐν τοῖς ὁμοεθνεῖσι ἐπ' ἀκραιφτέροι φιλογενεῖας αἰσθήμασι; Δέξασθε τοίνυν, Φιλογενέστατοι Ἄνδρες καὶ Χριστιανικώτατοι Ἱεράρχαι, εὐμενῶς τὰ ἡμέτερα ταῦτα ψελλίσματα, ἃ καρὰ καρδία ὑπὸ τῆς ἐννοίας Ὑμῶν ἐμπνευνομένη, ἐτόλμησε προσεγγεῖν Ὑμῖν, καὶ μὴ ἀπαξιώσῃτε τὸς τοῦ ἄκρου πρὸς Ὑμᾶς σεβασμοῦ ἐνδειξίαις μου

μεθ' ὧν διατελῶ

ἐλάχιστον πνευματικὸν τέκνον

© ΠΟΝΗΙΑΣ

ΠΑΝΑΡΕΤΟΣ ΤΡΑΝΤΑΣ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

Ὁ καλλωπιστὴς μεταβάλλει τὸ θεθεῖν αὐτοῦ πρὸς ἐργασίαν τῆς ἀρετῆς μέσον καὶ ἄρρατον τὸ σῶμα εἰς εἶδωλον, ἄτερ θεοποιεῖ μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ ὀφείτων καὶ ἐπιθυμιῶν.

Ἡ ἀληθὴς μετριοφροσύνη διὰ ἐπελευθεῖται μετὰ κόμπου τῆς ἀρετῆς, ἀλλ' οὐδέ θυσίᾳ ποιεῖ αὐτὴν εἰς τὴν τῶν μαρτύρων κρείον.

Ἡ φιλία διὰ ζητεῖ τὴν ἰσοτητα, ἀλλὰ τὴν παράγει.

Ἐκ τῆς αἰωνιότητος τοῦ χρόνου ἔκταται ἀναγκασίαι ἢ αἰωνιότης τοῦ σώματος.

Ἡ ἀγάπη τῆς δόξης, ὀρθῶς κατανοουμένη εἶναι ἢ φιλοτιμία, ζῆτις γενεῆ τῆς ἁμιλλῆς καὶ τῆς φιλοτιμίας, καὶ εἶναι ἢ ἀγαπητὴ πάντως ἀρετὴν.

Μάτηρ τὰ πάθη κομίζονται ἀδύνατοι· αὐτὰ ἔραται δευτέρη· οὕτως εἶναι τὸ λογικόν.

Ἡ εὐκωφία ἀφοπλίζει τοὺς ἐναντίους, ἐλαττώνει μετὰ τρυφῆς τὸ σθένος, ὥστε δι' ἀργήσεως ἢ διὰ σαθρῶν δικαιολογημάτων ἤθελε τις αὐξήσει καὶ διεγείρει ἰνδοιασμόν ὡφέλιμον ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν δικαιοδοκίμων καὶ ἐπερασπίων τὴν γενομένην πρῶτον ὡς ἐρῆην καὶ δικαίαν.

Ἡ τῆς ἰδίας ἀθωότητος συναισθησις ἰσχυρὴ ἢ ἐπισημὴ ἡδονή.

Παρθέσει γίνωσκε τοὺς ποικιλεῖς καρτέτους, τοὺς ἀπειλοῦντος τῆς ἀθωότητά σου, καὶ παράλαβε κατ' ἀνάγκην τὰ ἐν τῇ ἐξουσίᾳ σου κείμενα ὡς τὴν αἰδοί, τὴν ἡθικὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ τὴν τῶν τρόπων μετριότητα.

Ἡ γνῶσις πλῆσσει, ἀλλ' ἢ βούλησις μεταβάλλει.

Ἡ πνευματικὴ ζωὴ ἔχει ὡς τροχὸν τὰς ἐννοίας καὶ ἰδέας, ὡς ζωογόνον πνεῦμα τὸ συναισθημα, ὡς ἀσκησις τῶν πνευματικῶν δυνάμεων τοὺς πράξεις τῆς βουλήσεως.

Ἡ ἀγαθοποιία ἄνευ περιουσίας γεννημένη, ἐπισημὴ ἐπίστα τὴν καρδίαν.

Πρόσχε μὴ διαταράξῃς τὴν ἡσυχίαν ἐπιτελοῦς τινας ψυχῆς διεγείρου ἐν αὐτῇ πάθος μὴ συνῆδον πρὸς τὰς περιστάσεις τοῦ βίου σου

Αἱ οἰμακαὶ μέγιστα παράγουσι τὴν οἰμακὴν εὐδαιμονίαν.

Τὸ μετῴχημα ἢ γοιδρότης συμπαρασύρουσιν ἀναποφύκτως κοινωσίαν ὄλων καὶ μεταδοτικὰ μάλιστα καὶ εἰς τὸν σπουδαιότερον ἀνθρώπου, ὅστις ἀκροῦσις γοιδρότητα ἐνώπιον εἰκόνας εὐλιπρωτοῦ χαρακ.

Ὅς τὸ παράδειγμα εἴγενοῦς εὐσταθείας, διαν ἢ διαφθορὰ οἱ περιουσιολογ καὶ ἀπειλεῖ τὴν ἀρετὴν σου.

Ὁ ἀνθρώπος τὸ μὲν βίβλιον εὐρίσκει διὰ τῆς φρονήσεως ἐν ταῖς ἐξωτερικαῖς περιστάσει, τὸ δὲ βέλτερον, ἔτι τὴν ψυχικὴν εὐδαιμονίαν, μόνον ἐν ἑαυτῷ διὰ τῶν ἀρετῶν ἀποθησαυρίζει.

Τί ὠφελεῖ ἡμᾶς ἢ τῶν ἄλλων ἐπιπέσεια καὶ συγγνώμη διαν ἢ ἡμετερο συνειδησις ἀδυσωπήτως ἐξανίσταται καθ' ἡμῶν;

Ὁ ἐξ ἐπιερβολικῆς κατεχόμενος εὐαισθησίας ἀπόλλυσι τὰς ἀνδρακῶν αὐτοῦ χαρακτῆρα.

Ἡ ἀγνοίας τῆς καρδίας τὸ ἕψικον τοῦτο ἀγαθόν παντός ἀνθρώπου ἰσχυρὸν δ' ἐλαττωτέρως κόσμος τῆς καρθένου.

Ἄσχε τῶν συναναστροφῶν ἐκτείνου, ὡς τὰ ἤδη καταδικάζει ἢ εἰσέτι καθορὰ συνειδησις σου.

Ψυχὴν τινεσ ἐκλάσθησαν διὰ τὰ ἀφροσύνην πάντοτε, ἄλλοι δὲ διὰ τὰ προσημασμένα τὰ συμπεριεργα αὐτῶν ἀπέθανε τοῦ ἐλευθεροῦ κόσμου.

Ἡ γυνή είναι μυστήριον· Ὅταν γίνῃ σύζυγος τότε ἀποκαλύπτονται αἱ ἀγαθαὶ καὶ αἱ κακαὶ αὐτῆς ιδιότητες. Τότε καθίσταται ἢ ὁ ἄγγελος τῆς εὐρύτης ἢ τὸ πνεῦμα τῆς ἀπειθείας καὶ τῆς δυναστείας τοῦ οἴκου.

Ἡ ἀγριότης είναι ἐν τῷ ἕθιμῳ κόσμῳ ἔτι ἡ παραφροσύνη ἐν τῷ πνευματικῷ.

Ἡ γυνή είναι ἡ καρδιά τοῦ οἴκου, ἀλλ' ὄφθαίει καὶ ἐποπτεύεται εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ τοῦ, ὅς ἀντιπροσωπεύει ὁ ἀνὴρ.

Ἡ ἀρετὴ μεταβάλλει τὸν ζυγὸν βράχον εἰς λιμῶνα χλωρὸν, τὸν ἀειλὴ ἀγριὸν εἰς ἐπιτασίον πολιτείας.

Ἡ λέξις ἦτις ἀναγράφει ἄπικτον τὴν χάριν τῆς γυναικός, ἐστὶν ἡ λέξις ἀθωότης.

Ἐν μέσῳ τῶν μεγάλων καὶ λαμπρῶν παραδειγματικῶν αἱ ψυχὰι ἐρεθίζονται καὶ ἠλεκτρίζονται τρόπον κατὰ ἀρμυράδων, καὶ ἐκ τούτων προκύπτουσιν ἐκείνη τὰ ἐψηφία ἔργα τῆς ἀνδρείας, τῆς γυναικείας, τῆς ἀρετῆς, τῆς μαθήσεως, τὰ ὅποια συγκροτοῦν τὴν δόξαν ἐνὸς ἔθνους ἢ ἐνὸς αἰῶνος.

Ἐν σφάλμα μητρὸς ἀρμυρῶν πύσας τὰς ἀρετὰς αὐτῆς αἱ οὐκ ἀγαθαὶ τῆς μητρὸς κρίσεις καὶ κλίσεις καθιστοῦσι τὸν οἰκογενειακὸν βίον πύλακον ἐπίγειον, ὡς αἱ ἀρεταὶ αὐτῆς καθιστοῦσι τὸν οἶκον παρωδαίον.

Ἀπειρία ἀνατροφή πολλὰκις πλημμυρίζει, ἀίσθημα ἀνώτερον τῆς κρίσεως, ἰδοὺ φοβεροὶ κίνδυνοὶ δεῖ τὴν γυναικα.

Ἡ λέξη οὐδαιὶς ἐπαγορεύει εἰς τὴν ζωὴν τῆς σοφίας τοῦ παρελθόντος, ἡ δὲ φροσύνη οὐδαμῶς λείπει τὸ αἴτημα τοῦ μέλλοντος.

Οἱ ἐπιχειροῦντες τὰ ἱεροειδῆσιν ἐν αἰσὶ τὴν γυναικα πρὸς τὸν ἄνδρα, ἂν ἦτο δυνατὸν τὰ ἐπιτεύχουσι θὰ κατέστρεφον πᾶν ἔτι ὑπάρχει ἕξοχότερον, πολιτικότερον καὶ θεολογικότερον ἐν τῇ γυναικὶ φέσει.

Τὸ περὶ τῆς ἐδεμοσίας ἴθως μεταβάλλεται ἀπὸ πύσον τοῦ ἴτους ἄδραν, ἡ δὲ πιδός ἀπὸ χλωρῶν ἐπιτασιῶν μένει τὸ μᾶλλον ἐπιτασιῶν θείλητρον τῆς γυναικός.

Ὁ δὲ τὸν φόβον τῶν μεριμνῶν ἀποφεύγων τὸν ἕγγαμον βίον, περιπίπτει εἰς τὰς ἐκτερεῖς περιστάσεις τοῦ ἀγῶνος.

Ἐὰν ὁ ἀνδρικός τοῦ ὁποῖον τὸ πνεῦμα είναι καλλιτεργημένος, φθάσῃ εἰς τὴν γυναικὶ ἰαντοῦ, τοῦτο καταρθώνει μένος καὶ μόνον, δύνει ἰανθεὶ τὰ θιωτῆ ἰαντόν ὡς μένος ἐνὸς οἴκου καὶ συνίσταται με ἄλλα μέση τοῦ αὐτοῦ οἴκου.

Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνδρικού, ἡ δὲ τῆς ἀρετῆς καθαρνοσθεῖα καὶ ἐμπροσθενθεῖα, ἡ δὲ τῆς θερητικῆς ἀπὸ τῶν δευρῶν τῆς ἕδεμοτικῆς ἀποκοσμοσθεῖα, βίλει ἐναργέστερον τῆς ψυχῆς τῆς ἐν τῇ κοινῇ κατακοσμημένης καὶ δεῖ τὴν μόνον ζωῆσης.

Οι διαλογισμοί είναι πράξεις σκακιστά, οι δὲ ἀποπλανήσεις τῆς φαντασίας ἄγνωρα ἁμαρτήματα.

Ὁ κίλλιστος νέος δένεται νὰ γίνῃ κίλλιστος σύζυγος διὰ τὴν τέχνη κακοτρόπου συζύγου καὶ τάνιπταλον, ὁ κίλλιστος νέος δένεται νὰ γίνῃ ὁ κίλλιστος σύζυγος διὰ τὴν εἰροποιήσῃ συνετῆς καὶ φρονίμου γυναικός.

Πισωτότος τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς εἶναι ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν ἐπιστηρίζει ἐν ταῖς συμφοραῖς οὔτε τοῦ βελτιώσεως ἢ ἐπιπέσει οὔτε ἢ παραμυθητικῆ φωνῆ τῆς φιλίας.

Ὁ ἰσοκύριος εἶναι τὸ δηλητήριο τὸ ληρωτόμιστον τοῦ ἀνοήτου ἀποστροφῆς τοῦ αἵματος καὶ τῆς φιλίας, εἶναι τὸ ἐκποσημα τῆς ἔριδος, ἢ δὲ τῆς δικαιοσύνης ἐν τοῖς κόλλοις τῆς οἰκογενεῖας.

Ἡ κοινὴ γνώμη ἀδύναται πέραν τῆς ἀληθείας τὰ ἐλαττώματα καὶ τὸς κακίας ἐκείνων, οὐκ εἶναι ἀπαξ ἔγνωτο γνωστὴ ἢ ἐπιδοκίμασι.

Ἡ κρίσις τῶν ἀτόμων ταλαντεύεται κατὰ τὸ ζήτημα τῶν κοινῶν συμπαιδιῶν.

Ἄνεως ἐπίσταν πονηρῶν ἀποδημάτων καὶ κωμῶν αἰγυβείας περιβάλλει καὶ περισηγίγγυ καὶ τὴν ἀδυσίτητον καρδίαν.

Αἱ μορφαὶ ἀλλοιοῦνται καὶ καταστρέφονται ἀλλ' ἢ ζωὴ διαμένει καὶ αὐθις ζωοποιεῖ τὴν καταπαυσομένην κίση.

Αἱ φροντίδες ἀποτελοῦσι μίαν τῶν μεγαλειώτερων ἡμῶν βλαπτικῶν, οὐκ εἶναι αἰτιαὶ καθ' ἑαυτὰς εἰς ἀτυχεύματα, ἀλλὰ δὲ οἱ θεοὶ μεταβάλλουσιν αὐτὰς εἰς βλάσαν διὰ τῆς μικροπνευσίας.

Ἄπασι αἱ ἀτυχεύματα τοῦ βίου εἰσὶν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τοιαῦτα οἷας πλάσσει αὐτὰς τὸ φανταστικόν καὶ ἢ εἰσαποδοῦν ἡμῶν.

Ὅσοι πλεονέχουσι αἱ φροντίδες, τοσοῦτον συνεχίζονται εἰς πρὸς τὸν Θεὸν διαλογισμοί.

Ἡ μὲν θλίψις εἶναι κέρειον, ἢ δὲ ἐπιπέσει ἄποστροφῆς αὐτοῦ.

Ἡ ὁδὸς τῆς κακίας ἐστὶν κατὰ τὴν ἀδυσίτητον καὶ ἀποστροφῆς, αἱ δὲ ἀνοήτεια διὰ τοῦ ἰδίου αἰσῶν βίβρου ἀποστροφῆς ἡμῶν πρὸς τὴν ἀδυσίτητον.

Ἡ ζωὴ ἔχει ἀξίαν μόνον ἐφ' ὅσον χρησιμεύει εἰς τὴν τελειοποίησιν τῶν ἡμετέρων ψυχῶν, εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἰδιοτήτων τοῦ πνεύματος ἡμῶν καὶ εἰς ἀγαθότητα τῶν ὁμοίων ἡμῶν.

Ἡ προσεχὴ δὲν πρέπει νὰ γίνῃται παίγιον τῆς πρῆξις, ἀλλὰ πρέπει νὰ πηγάζῃ ἀπὸ τῆς καρδίας καὶ ἀπὸ πλεονεξίας συνειδησίας.

Ἀρχὴ τῆς ἀκαρτερίας εἶναι ἀνοήσιον τι πάθος, ὡς καταλαμβάνει τὴν ἡμετέραν καρδίαν καὶ κατὰ μικρὸν καθίσταται αὐτὴν καταργίον πάσης ἀκαρτερίας.

Ὁ ἀγαθὸν φροῦδὸν οὐδένα φοβεῖται κίνδυνον ἢ πόλεμον κατὰ τὴν ἐπιτέλειαν τῶν ἀγαθῶν προθέσεων τιν, διότι τὴν ἰσχύϊ αὐτοῦ ἀντὶ τοῦ Θεοῦ, τὰ δε ἰσχυρίσθαι τῶν μέσων τῶν αὐτῶν ἀποχρῶντα πρὸς πραγματοποίησιν παντὸς χρησίμου, παντός σωτηρίου, καὶτοι καὶ ὄχι φρονησάντης δυσχεροτάτης τῆς πραγματοποίησης ταύτης.

Τὴν ἀληθῆ ἀγάπην ἀκολουθεῖ καὶ ἀληθῆς εἰδαιμονία.

Ὅσον μάλιστα εἶπει ἡ μέμηξ ἡμῶν πρὸς τὴν λήθην τῆς ἀγάπης, τῆς ἐπὶ τῶν ἄλλων προσφερομένης ἡμῖν ἐγγυρ τε καὶ λόγγυρ τοσοῦτον βαθύτερον ἀφίλομεν τε ἐγχαροῦμεν τὰς προσφερομένης αὐτῆς ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν ἀνεξαιρέτου γράμμασι.

Οἶδιν συνδία στενωτέρου τοῖς ἀνθρώποις πρὸς ἀλλήλους ὅσον ἡ λεπτότης τῶν αἰσθημάτων, ἢ ἀποδοῦσα μίγαλον ἀξίαν εἰς τὴν φιλίαν καὶ εἰς τοὺς τρόπους δι' ὧν διεκρίνεται ἡ τεκμαίρεται ἢ ἀμοιβαία ἀγάπη.

Οἰδερία πλὴγῆ εἶναι ἀλγεινότερα τῆς ἐπὶ ἀγαπητῆς χειρὸς προστενονμένης.

Ὅσον πλεονέστερος αἰτίας ἔχει ὁ ἄνθρωπος ἵνα φοβῆται τὸ μέλλον, τοσοῦτον φρικωδέστερα ἐστὶν ἡ ἀξία τῆς καρδίας του, ἢ απαντιότερα ἢ ἐκείνη αὐτοῦ.

Ὅσον ἰσχυρότερον καὶ φερρασιμότερον προσβλέπει ὁ ἄνθρωπος τὸς μεμῆτι ἐπαρξάσας ἡμέρας, τοσοῦτον καθαρωτέρου ἐστὶν ἡ γνηξ του, τοσοῦτον ἀληθευτέρου ἢ ἀρηρηκία αὐτοῦ.

Ἡ ἐσωτερικῆ ἀξία καὶ ἡ ἐγκρίσθαις περὶ τὸν Θεὸν ἐκείβεται τῶν ἀνθρώπων γίνονται καταρατῆς οὐχὶ τόσον ἀπὸ τῶν περὶ τοῦ παρελθόντος καὶ περὶ τοῦ παρόντος ἰδιῶν αἰτιῶν, ὅσον ἀπὸ τοῦ τρίτου, καθ' ὃν θεωροῦσι τὸ μέλλον.

Ἡ φιλοκρίσθαις καὶ ἡ πρὸς τὴν ἐξουπάθειαν κλίσις, ἢ τῆς γρεδοῦς δόξης ἐπιθυμία, εἰσὶν οἱ μόνοι μοχλοὶ δι' ὧν τὰ πάντα κινεῦνται καὶ ἀπὸ τῆς ἀρηρηκίας καὶ ἀπροσεξίας τῶν ἀποσπώνται οἱ πλεῖστοι τῶν θρησίων.

Εἰς τοὺς ἰσχυροτάτους τῆς πλεονεξίας ἢ πτωχευίας φαίνεται ἰσχυροτέρα τῆς κακίας, μᾶλλον δὲ ἄξιον περιφρονησῆσθαι τὸ ἀποτετριμμένον ἰδεῖν ἢ τῶν ἡθῶν καὶ τῶν φρονημάτων ἢ διαφθορά.

Ἀνώτατος τοῦ κολοῦ γρόμων εἶναι ὁ Θεὸς καὶ οὐχὶ ὁ κόσμος.

Ἡ ὁδοῦ τῆς ζωῆς διὰ εἶναι ἐκείνη εἰς ἣν ἀπεύδουσιν οἱ πολλοὶ οἱ δουλοὶ τῶν ἰδιῶν παθῶν, ἀλλ' ἐκείνη πρὸς ἣν καλοῦνται ἡμῶν ἢ ἀλήθεια, ἢ ἀρηρηκία καὶ ἡ συντελεσθῆσθαι.

Ὅσον δυνατοῦς γένηται τῆς δικαιοσύνης, τὰ παθήματα σου οὐδαμῶς ἀλλοοῦσι τὴν ἀληθῆ σου εἰδαιμονίαν.

Ὅσον παρουσιάζεται φίλος τις τῆς ἀληθείας ἡμῶν ἐπὶ αὐτῆς ἢ ἐργαζόμενος κατὰ τὸ γρέδου, γενοῦ αὐτοῦ παρουσίας καὶ συναντιλήπιου, πνευματιζοῦ καὶ σῆμασθε, καὶ σπυκαρτέρας ὁ δὲ μισθὸς ἐκείνου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἴσται καὶ μισθὸς σου.

Ὁ μὲν ἀνὴρ ἔχει καρδίαν ἄνευ αισθήματος, ἡ δὲ γυνὴ ἠσθημα ἄνευ καρδίας.

Ἡ ἀγάπη συνέλκει καὶ συνορίγγει αἰθίς ὅσα ὁ χρόνος ἐχάρισσε καὶ συνενώνει τὰ περὶ μέρη τῶν παρελθόντων καὶ τῶν μελλόντων αἰώνων.

Ἄν ἡ τοῦ ἀνθρώπου ψυχὴ ἐγενεῖτο μόνον διὰ τὴν περὶ ὅσον στιγμήν τῆς γῆινης ζωῆς δὲν εἶχε βεβαίως ἀνάγκη τῶν ἐξόχων προτερημάτων, δι' ὧν ἡ χεὶρ τοῦ Θεοῦ ἐπρόκειρε αὐτήν.

Τότε μόνον δευτέμθεα τὰ διακρίνομεν τὴν κολακίαν ἀπὸ τὸν ἐλλεικρινῆ ἔλαιον, ὅταν δὲν μᾶς τυφλόγη ἡ φιλαυτία.

Ἡ βραυτίερα καὶ ἀνευπόφορος ποιητὴ εἰς τὸν κενόδοξον εἶναι ἡ καταφρόνησις.

Ἡ ἀγάπη προδοθεῖται προσηρημα καὶ ὁ σβρασμός ἀρετῆν.

Οὐδεὶς μοῦν καὶ φθονεῖ ἑαυτὸν ὅσον ὁ ἀχαλίτιστος καὶ παρὰ φέρων φιλήδονος.

Ἡ ἀρετὴ ἀρχίζει ὁπόταν ἔχη τις γενναιοῦτητα τὰ κίρη καλὸν εἰς τὸν ἀδικήσαντα.

Θαύμαζε καὶ ἀγάπα τὴν ἀρετῆν, ὅπου δὲποτε καὶ ἔκ ἀπατήσεως αὐτὴν, εἴτε ἐν ἐπιχρήσεισι μεγάλου, εἴτε ἐπὶ τὴν πενηχρῶν στέγην πτωχοῦ καλὸβης.

Ἡ θεία ἀγνώμονος παρορρίζει κοινῶς καὶ φέρει ἀγδίαν ὅστις ὅμως ἔχει τὴν γενναιοῦτητα τὰ εὐκρίση αὐτὴν τὴν εὐκολοτάτην ἀποστροφῆν, ὅστις δύναται τυχεύσης νέας περιστάσεως τὰ εὐποίησιν ἐκείνου τοὺς ἰδίους, οἵποτε ἐφάνησαν ἄλλοτε πρὸς αὐτὸν ἀχάριστοι, αὐτὸς εἶναι ὁ ὅστις ἄξιος τῆς προσηγορίας τοῦ μεγάλου, γενναίου καὶ μεγαλοῦχου.

Μὴ κατηγορεῖ ὡς ἄδικα τὰ παρὰ τῆς ἀρχῆς ληφθέντα μέτρα, ἐν ὧν ἀγνοεῖς τοὺς ἐπαγορεύσαντας αὐτὰ λόγους.

Πολλάκις ὁ χρυσὸς καὶ τὰ σερικὰ ἐνδύματα καλιέπτοναι ἀρμιῶν λίστην καὶ δακτυοκαρδίουσ μερίμας.

Ὁ φθόνος καὶ τὸ μῖσος τῶν ποτηρῶν ἀκοινοῦθοῦσι πρὸ πάντων τοῖς ἀπολαμβάνοντας ἐν τῇ κόσμῳ διακρίσεις καὶ τιμὰς.

Ὁ ἐνοχος ἀγνωμοσύνης εἶναι ἐπιδεικτικὸς καὶ παντὸς ἄλλου ἀνοσίῳ ἔργον, διότι ἐν αὐτῷ ἐγθάρη ἡ πηγὴ πύσης ἀρετῆς, ἡ καθαρὰ ἀγάπη.

Πολλοὶ ἀγαθοὶ ἐν λόγῳ παρίζουσι ἑαυτοὺς ἐπὶ ὁδοῖμα ἀεχίτου βίου καὶ φουλοσίτου.

Μόνον ὁ εἰς ἀγάπης πρῶτος τὸ ἀγαθὸν εἶναι ὁ ἀληθὺς ἐνάρετος.

Ὁ ἀρετῶν τῶν πράξεων μὴς κενὸν εἶναι ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως ἡμεῶν.

Αἱ πλάνοι εἰσὶν ἐπισκόπησις τοῦ πνεύματος, ἰσοσθένη-
σις αὐτοῦ, ποιῶσα τὴν ψυχὴν ἀνικαυτὸν εὐ γνωρίσῃ καὶ εὐ περιῶσῃ
τὸ καλόν.

Ἡ ἁμαρτία εἶναι τέκνον τῆς κακῆς ἐπιθυμίας.

Ἡ προπέτεια περὶ τὰς κρίσεις εἶναι πολλὰκις μήτηρ τῆς
ἐχθρῆς καὶ διχονοίας καὶ πολλῶν ἄλλων κακῶν προξένος, αἵνα
ταρβήτουσαι τὴν ἡσυχίαν ἡμῶν.

Ἐπιλοπιτέρα εἶναι ἡ ἀλήθεια τοῦ ψεύδους, καθ' ὅτι ὁ ψευ-
δόμιμος εἶναι ἠναγκασμένος εὐ προσέσῃ εἰς τοὺς λόγους τόν, ἵνα
μὴ συλληφθῇ ἀντιφάσκων πρὸς ἑαυτόν.

Ὡς ἡ ὑπερβολικὴ εὐλακρῆνεια δίδει εἰς τοὺς ψευδεῖς φίλους
ὄψια καθ' ἡμῶν, οὕτω καὶ ἡ ὑπερβολικὴ δυσπιστία ἀπομακρύν-
ει ἅπ' ἡμῶν πᾶσαν ἀγαθὴν καὶ εὐλογητὴν ψυχὴν.

Ἡ ὑπερβολικὴ μετριοφροσύνη ἀποβιβῆναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον
ὀλεθρία εἰς τὴν ἐντεχίαν ἡμῶν.

Ἡ ὑψαλος εἰς ἣν προσκορύνουσαι ἐπίκοιαι οἱ ἀπονδαῖοι εἶναι
ἡ μενοδοξία.

Ὁ ἐπὶ τῶν φθενητῶν μισοῦμενος, δούλον δὲν κρέκει εὐ
ἀγανακτῆ ἔχων ἐπ' ὄψιν εἶναι οὐ σφῆρας πάντασι τὰς καλλίστας
προσβάλλουσαι ἀπόρας.

Ἡ κοινή γνώμη ἀξάνει πέραν τῆς ἀληθείας τὰ ἐλαττώματα
καὶ τὰς κακίας ἐκείνου, οὐ ἀπαξ ἔργεται γνωστικὴ ἢ ὑπόκρισις.

Ὁ ἀπολέσας τὴν αἰδὸν, τὸ ἀμήχανον αὐτὸ κίλλος τῆς ἀρετῆς,
διέρρηξε τὴν ἰσθμὸν τῆς ἀθωότητος ἀσπίδα καὶ ἀπεγύμνωσε τὴν
ψυχὴν αὐτοῦ τοῦ λεχρητότερον ὕπλου κατὰ τῶν προσβολῶν τῆς
κακίας.

Μὴ ἀγοράζῃς μὴς στιγμῆς ἀπολαυτῆς ἀντὶ πολλῶν πόνων
ἀδουμοσίας καὶ θρήνων.

Ὁ μὴ ἀπολέσας τὸ θάρρος κατὰ τὸ ἡμῶν ἐπίκοιαι.

Ἡ πολυτέλεια κρείται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εὐ θεωρηταὶ ἡ
δολοφόνος τῆς εὐδουμοσίας τοῦ γάμου.

Ὁ ἐπὶ τῆς ἀληθείας ἀγάπης μετριοφροσύνης ἔχων δισκορύνε-
ται, ἐν ᾧ τὸ πάθος ἔχει μὴς μόνως στιγμῆς ὑπαρξῆναι.

Τὸ ἀειποτε ἐπιτακτικῶν φάρμακον τῆ ἀκαθέρτου βίης τοῦ πά-
θους εἶναι ὁ χρόνος.

Ἐντέχημα ἢ πλεονέκτημα, ἔπερ ἔχομεν, ἀκόπως προξένει
ἔριν πολλῶν ἐλαττωτέρων φθονῆν ἐκείνης, ἣν παρεχονοι εὐ δὲ τῶν
σκέψων καὶ τῆς ἐργασίας ἡμῶν ἀποκηθέντα.

Ὁπου ἀρχεται ἡ ἀπιστία καταλήγει ὁ γάμος.

Τὸ βαρύτερον ἔγκλημα κατὰ τοῦ ἁμαρτοῦ τοῦ καθιερωθέντος ὑπὸ τῆς θρησκείας, ὑπὸ τῆς φυσικῆς καὶ ὑπὸ τῶν νομίμων τῆς κοινωσίας, ἦτοι κατὰ τοῦ γάμου, ἐστὶν ἡ διάρρηξις αὐτοῦ διὰ τῆς ἀπιστίας.

Ὅταν ἐπιθυμία ἀνόσιος τῆς καρδίας διαπόζη, ἐστὶν ἀρχὴ παντός ἀνοσιουργήματος, ψυχραίνει τὸν ἕπ' αὐτῆς διαποζόμενον πρὸς τὸν ἕτερον σύζυγον, ἀμαρτοὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ τὰς ἀρετὰς τοῦ ἄλλου, μεγαλύνει δὲ τὰς ἐλλείψεις καὶ γεννᾷ κατασχετικὰ τῆς εὐδαιμονίας πάθη.

Ὁ μεγαλειότερος ἐχθρὸς τῆς ἀθωότητος εἶναι ἡ ἀνάγκη καὶ πρὸ ταύτης μόνον ὑποχωρεῖ.

Οὐδαμῶς παράγει τὴν χάριν ἡ καὶ ἔθος φιλοκαλία, ἀλλ' ἡ χάρις τῆς ψυχῆς ἀποκαλυπτομένη καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἐλάχιστα τῶν πραγμάτων προσδιορίζει τοὺς νόμους τῆς τοῦ καλοῦ αἰσθήσεως.

Τὸ μεθόριον μεταξὺ χρηστῆς καὶ καταχρηστῆς τῆς πατρικῆς ἐξουσίας οὐδαμῶς ἐστὶ τοσοῦτον δυσχερὲς νὰ δευσιθῆ, ὅσον κατὰ τὴν ἐπιλογὴν συζύγου δι' ὅσον ἡ θυγατέρα.

Ἡ χάρις ἐστὶν τιμιωτέρα τοῦ κάλλους, καθ' ὅτι τὸ μὲν κάλλος ταχέως ἐμποεῖ θαυμασμόν, ἀλλ' ἀδυνατεῖ νὰ διατηρήσῃ αὐτόν· τοῦναντίον δὲ ἡ χάρις καθίσταται ἀξιογαπήτου καὶ τὰς ἐξωτερικὰς ἐλλείψεις καὶ θεμελιοῦ, εἰ καὶ βραδέως μόνιμον κράτος.

Καὶ ἐντός τοῦ τάφου φροτίζει τὸ φῶς τῆς ἀληθείας.

Μόνη ἡ ἀρετὴ εὐρίσκει προστασίαν ἐν τῇ συνειδήσει αὐτῶν ἑστίων, οἵτινες εἶχον ἁμίσει τὸν ὀλεθρον αὐτῆς.

Ὁ ποιητὴς δύνανται τὸ ἀρηθρῆ τὴν ἀλήθειαν, οὐχ' ἦτιον ἐν τῷ κρηπῶ ἀναγνωρίζει αὐτὴν καὶ ἐν τῷ βῆθει τῆς καρδίας του αἰσθάνεται τὸς ἐπ' αὐτῆς ἐπιειχθείας πατρὸς πληγὰς.

Ἡ καταστροφήσι τῶν πιαστῶν τοῦ σώματος ἀναγκῶν, τῶν πραγμάτων, ὡν οὐδεμία ἐστὶ χρεῖα, καθιστᾷ ἐλευθερον τὸ πνεῦμα, ἡ δὲ ἐλευθερία αὐτῆ τοῦ πνεύματος ἀποτελεῖ τὴν βῆσιν τῆς χριστιανικῆς ἀρετῆς.

Πολλοὶ μεμψόμενοι τὴν πολιτείαν τῶν μεγάλων, αὐτοὶ οἱ ἴδιοι γίνονται δοῦλοι ἄλλων ἡδονῶν εἰσωνότερων.

Μόνη ἡ ἀδιαφθορὰ καὶ ὠκνήτος καρδία ἀγαπᾷ εὐκρινεῶς ἀδελφότητα καθαρὰ καὶ χρησιτὰ ἔσθ' ἡ μόνη ἡ εὐγενὲς ψυχὴ ἀποστρέφεται τὴν πρὸς τὸ θεαθῆναι λόμψον καὶ τὴν ἐπιδειξν τῆς μεγαλοπρεπειῆς καὶ ἀκρίτως δεικνύεται ἐν αὐτοῖς τοῖς ἔργου αὐτῆς.

Ἀνεκραιότης τῆς ψυχῆς οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἁγνὴς ἔθος, ἄβολος φρεσὶς, ἀπαστρογὴ κατὰ παντός περιεργῆς τετραχημικον, δι' αὐτὸ δ' ἀνθρώπος δευσιθάνεται ὥστε νὰ φαινηται μείζων καὶ βελτίον ἢ ὅσον πραγματικῶς εἶναι.

Πᾶσα ἡμέρα ἔχει ἴδιον σκοπὸν πρὸς τὸν βίον ἡμῶν καὶ κατὰ τὸ μέλλον ἢ ἕτιον μεταβάλλει ἡμᾶς.

Μη ἐπισημνύνου τῇ ἀρετῇ, ἥτις προέρχεται ἐκ τῆς φυσικῆς σου περρότητας, ἐκ τῆς ἡσύχου ἰδιοσυγκρασίας σου μᾶλλον ἢ ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς ψυχῆς σου.

Ἡ πείρα διδάσκει μὲν πολλὰ οὐχὶ ὅμως πάντα.

Ἀρετὴ εἶναι ἡ θεία μεταμόρφωσις τῆς ψυχῆς.

Ὁ ἔρως εἶναι χαρὰ ζωηρὰ, ἡνωμένη μὲ τὴν ἰδέαν τῆς αἰτίας, ἥτις προξενεῖ αὐτήν.

Πλείστον γυναικῶν ἡ καρδία παραβάλλεται πρὸς κάτοπτρον εἰς ὃ οὐδὲν ἴχνος τῶν κατοπτριζομένων χαράσσεται, διελύσιον δὲ πρὸς φωτογραφικὴν πλάκα.

Ὁδιδί γάμος ἄνευ ποιητικῆς χρυαῖς, ἢν εὐκολώτατα ἀφαιρεῖ ἢ σκληρὰ καὶ δομῆα πραγματικότης.

Ἡ εὐτεχνία ταχέως ληγομενεῖται, ἀλλ' ἡ θλίψις διὰ ἐπιηρείζεται ἀπὸ τοῦ ὕδατος τῆς λήθης ὁφείκει ἱερὴ βαθέτατα διὰ τοῦ θανάτου μόνον πολλάκις ἐξαλειφόμενα.

Ἡ ἐλπίς εἶναι μετὰ τὸν ἔκνον ἢ πρότερον τῶν ἀνείρων πηγῇ.

Ἡ αἰταπάτης εἶναι γλυκεῖα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ εὐτεχνοῦς, ἀλλ' ὅταν ἐκλείνη, ἀκριβῶς ἀποτίεται ἡ στιγμιαία χαρὰ.

Ὁ χάρις τῶν χρημάτων λαμβάνων γενναῖα διὰ νυμφεύεται ἀλλ' ἐμπορεύεται ἐμπομένως δυνατὸν τὰ χάρη· καὶ πόσοι διὰ ἔχουσιν;

Ἡ ζηλοτυπία εἶναι σκληρὰ παραφροσίνη μανιώδης παραφροῦ, στυφοδεννέτη μὲ φρικώδεις παροξισμούς καὶ καθιστώσα εἰς τὰ ὄμματα τοῦ κόσμου τὸν ἐξ αὐτῆς πάσχοντα ἄξιον οἴκτου ἐν ταῦτ' καὶ χλεύης.

Ἡ ἐνεργητικότης εἰς τὴν ἐργασίαν εἶναι δόναμις, ἡ δὲ ὀκηγρία εἶναι πάσης ἀρετῆς πολέμιος ἐξασθενῶν τὴν κινήτικὴν δόναμιν.

Ἡ περὶ γάμον προκειμένην ἐπιφορὰ εἶναι ἔγκλημα, εἶναι κηλὶς ἐπαίσχυντος.

Γενὴ νεαρὰ βελτιωμένη ἄνευ ὁδοῦ καὶ ἄνευ τῆς ἐλοχίστης πείρας ἐν τῇ ἐπιεικέστερῃ κεντρῶν τοῦ κόσμου, ἐπιτίθεται εἰς ἐπιφλοεῖς συμβουλίας, εἰς κακὰ παραδείγματα, εἰς τὰς προσβολὰς τοῦ ἀκολάστον βίου, εἰς ὅλα τὰ δεινώματα τῆς κακίας καὶ ἐπὶ τέλος ἐποκρίπτει σχεδὸν πάντοτε.

Ἡ γενὴ εἶναι τὸ ἄρθος καὶ τὸ ἄρωμα τῆς οἰκογενείας ὃ δι' ἀντὶ τὸ στήριγμα αὐτῆς.

Ἡ τῆς ἀνθρωπότητος δόνασις εἶναι ὁ ἀντὶ, ἡ δὲ γενὴ ἡ καρδία αὐτῆς.

Τὴν δόναμιν καὶ τὴν ἐργασίαν ἐκπροσωπεῖ ὁ ἀντὶ ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, τὰς δὲ χάριτας καὶ τὴν ἀγάπην ἡ γενὴ.

Ἡ τῆς γυναικὸς γνησιότης καὶ ἡθελὸς ἀγάπη εἶναι πάντοτε ἀφελονερφῆς τοῦ δι' ἀνδρὸς πολλάνις ἐγνωστικῆ.

Τὴν πικρίας γέρονται ζωὴν τοῦ ἀνδρὸς, ὅταν ἡ καρδία αὐτοῦ ποτιζῆται χολῆς καὶ τὸ μέτωπόν του ἐπιβαρύνηται ὑπὸ φροντίδων, ὅταν ἡ δύναμις τὸν ἰκαταλλάτῃ, ἡ γυνὴ ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτῆς αἰσπαρηνοσίῃ καὶ τῇ ἀγάπῃ, ἐνφθλόφρον ἀπαδεικνωμένη, ἰποστηρίζει αὐτὸν διὰ τοῦ θάρρους τῆς καὶ ἡγοσιόθιαι πρὸς αὐτὸν μετριάζουσα οὕτω τὰς θλίψεις καὶ πικρίας αὐτοῦ καὶ καθιστοῦσα αὐτῷ τὸν βίον ὑποφερτόν.

Ἡ γυνὴ εἶναι ἡ ἀκτίς τῆς ἐλευθέρου, τὸ ἥδὲ ἀπαύγασμα ὅταν καλλένει τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἀνδρὸς, διότι ἄνευ αὐτῆς δὲν ὑπάρχει ἔρωσ, συνεπῶς οὕτε εὐτυχία.

Μὴ κρύβετε ὑπὸ φαινομένην μετριωφροσύνην, ἐπερβάλλονσαν ματαιοίγητα.

Μήτηρ τῆς ἀφροσύνης εἶναι ἡ οὐανομία, θυγατέρες δὲ αὐτῆς ἡ τάξις, ἡ καθαρότης καὶ ἡ εὐκοσμία.

Ἡ ζωὴ εἶναι ἡ προκειμένουσα παρῶν τῶν ἐπιθυμιῶν ἡμῶν τῆς ὁποίας οὐδέποτε κόρον ἔχοντες εἶδὲ νὰ λάβωμεν δευτάμεθα, ὁ δὲ θάνατος τὸ μέγιστον τῶν ἀποτροπαίων.

Ἡ γυνὴ ὀφείλει νὰ ᾖται ἰση πρὸς τὸν ἄνδρα, οὐχὶ ὡς γυνὴ ἀλλὰ ὡς σύζυγος.

Ὅτι μετὰ τοῦ καὶ πλείστου ζητήσωμεν εὐρίσωμεν.

Ὁ ἀνθρώπος ταλανίζει τὰς ἐπὶ τὸ θεοσπουρίζειν ἀδελείων προσηλαθείας αὐτοῦ καὶ συνέμα ἀλλάττει τὸ ἀσθενὲς τοῦ πλοῦτου ἀποκαλῶν τὰ πάντα ματαιοίγητα, μόνον πρὸ τοῦ φρικαλέου θανάτου.

Οἱ φουχερεῖς χαρακτῆρες τῶν γυναικῶν γεννῶνται ἐκ μόνης τῆς ἀφροσύνης, τῆς ἀκρασίας, τῆς ἀνηθίας καὶ τῆς συνοδευούσης ταύτας ἀσίας ἐξ ἧς προέρχεται ἡ δυσθεμία, αἱ φαντασιοκλήσιαι, αἱ ἰδιοτροπία καὶ πάντα τὰ ἡλατωήματα ἐκείνα, τὰ ὁποία τοσούτω ζημιόθιαι τὰς γυναικας ἐν τῇ συνειδήσει τῶν ἀνδρῶν.

Μόνον ἐν δόκῳ ἀφροσποίγητον γυναικὸς ἀντιπαρτός, δύνεται καὶ τὴν σκληροτέραν τὰ μαλάτῃ καρδίας.

Ἡ γυνὴ οὕσα χαρακτῆρος ἡμιατέρου, μᾶλλον εὐμαλάκτου καὶ αἰδήμονος, ὀφείλει τὰ καθιστῆ ἑαυτὴν ἀγαπητὴν τῷ σύζυγῳ αὐτῆς διὰ τῆς ἰσοπαγῆς καὶ τῆς ἀδυναμίας αὐτῆς καὶ οὐχὶ διὰ τῆς ἰσχυρογνωμοσύνης.

Γυνεῖς ἀντιπαύξαστες βίαν κατὰ τῆς βίης ἀπόλειπον ἠθικῶς τὰ τέκνα αὐτῶν, καὶ διὰ τὴν ἀπόλειπιν τῶν ὁποίων πικρὰ χύτοσσι μεταμελείας δόκῳ.

Ἀρκεταῖα ὑπόληψις καὶ φιλία εἶναι τὰ ἀρκετώτερα ἀνθῆ τοῦ γάμου.

Τὸ δόκῳ εἶναι τὸ ἄνθος τῆς γαρός καὶ ὁ στέφανος τῆς λέπης.

Μόνος ὁ βλέπων αἰωνίως τὸ φάσμα τῆς ἐνδειίας διαγχι ἐν δουλείῃ.

Ἡ ἀσφαλὴς ἐξάσκησης τῆς ἀρετῆς δι' ἧς δύναται ἕκαστος νὰ προοδεύῃ καὶ ἀνυψωθῇ, εἶναι ἡ δραστηριότης, ἡ ἐγκράτεια καὶ ἡ τιμιότης.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀπειθήσῃ πρὸς τὸ μέλλον ἐννοεῖ ὅτι τρία μοιραῖα ἐνδεχόμενα ἀπειλοῦσιν αὐτόν, κατὰ τῶν ὁποίων πρέπει νὰ προετοιμασθῇ, εἶναι δὲ ταῦτα ἡ ἔλλειψις ἐργασίας, ἡ νόσος καὶ ὁ θάνατος.

Τὸ πνεῦμα τῆς τάξεως καὶ τῆς ἐνρρυθμίας, εἰς πᾶν ἔργον, εἶναι ἡ οἰκονομία.

Ἡ μήτηρ τῆς ἀνεξαρτησίας εἶναι ἡ οἰκονομία.

Οἱ μὴ σεβόμενοι ἑαυτοὺς οὐδὲν σίβας ἐμπνέουσιν εἰς τοὺς ἄλλους.

Τὸ σπανιότατον προτέρημα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τὸ τῆς αὐταπαρησίας, δηλαδή τῆς δυνάμεως τοῦ θουσιάζειν μικρὰν ἐνχαρίστησιν ἐν τῷ παρόντι χάριν μεζονος ἀπολαύσεως ἐν τῷ μέλλοντι.

Αἱ σιγμαὶ τοῦ ἀποχωρισμοῦ διὰ τὰς ἠρσιβαίως ἀγαπημένας ψυχὰς εἶναι αἰῶνες ἀτέρμονος λύτης, θλίψεως καὶ στοναχῆς.

Σκιὰς πάροδος ὁ ἐν τῷ κόσμῳ ἡμῶν βίος.

Ἐν δάκρῳ μόνον θερμὸν τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ τῆς χαρᾶς τοῦ ἀσθενοῦς, τοῦ λαμβάνοντος ἀνακούφισιν καὶ περίθαλψιν ἔτεκεν ἡμῶν, εἶναι ἀσυγκρίτως πολυτιμότερον τῶν ψυχρῶν δακρῶν, ἅπερ τὸ γλυφεῖον τοῦ λιθοξόου κατασκευάζει ἐπὶ τῶν μαρμαρίνων εἰκότων τοῦ μανουαλίου ἡμῶν.

Παρθένε φεῦγε τὰς συναστροφάς, ἐν αἷς παραβιάζονται οἱ νόμοι τῆς κοσμιότητος, φεῦγε καὶ μετ' αὐτῶν τῶν συνηλικιωμένων καὶ φίλων σου τὰς ὀμιλίας, ἔτεκεν τῶν ὁποίων ἠθέλει ἐρυθριάσει ἂν τρίτος τις ἤκουεν αὐτάς.

Γυνὴ ἀνευ θρησκείας ἐστὶ δικάιος τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐνδομύχου ἀποσιροφῆς καὶ ἀηδίας παντὸς μὴ χυδαίου.

Οὐχὶ ὁ χρυσὸς καὶ τὰ κτήματα, ἀλλ' ἡ χρῆσις τῶν δυνάμεων καὶ τῶν πλεονεκτημάτων ἀποκαθιστῶσι τὸν ἄνθρωπον πλοσίον.

Ἡ ἐμπιστοσύνη πανί, διὰν ἀστοργος χεὶρ ἀποκαλύπτῃ παρθεῖθὸν σφάλμα, ἅπερ ἐπιμελῶς ἀπὸ τῶν ἰδίων ἡμῶν ὀφθαλμῶν ἀποκρύπτομεν.

Μόνη ἡ ἐχεμύθεια περιβάλλει δίκην ἰσχυροῦ τείχους καὶ προμαχώτος τὴν οἰκιακὴν ἡμῶν ἐξδαιμονίαν, διασφαγέντος δὲ τοῦ τείχους αὐτοῦ, εἰσέρχονται βίαιως εἰς τὸ ἔργον τοῦ οἴκου ἄσπιλον ἢ ποικιπραγμοσύνη, ἡ κακία, ὁ φθότος, αἱ ξένοι ἐπεμβάσεις.

Ἡ ὀδύνη ἐν τῇ νεότητι ἁμαρτάνει τὴν σκιάν πηγτοῦ διερχομένου ἀνωθεν, σκιάν μάλιστα φαινομένην καὶ παρερχομένην.

Ὅτι δεσμεύει ὁ ὀφθαλμὸς μόνῃ ἢ καρδίᾳ τὸ λέει.

Ἡ φωνὴ εἶναι ὁ μόνος τοῦ ἔρωτος ἰχθρὸς, ὃν οὕτως φοβεῖται.

Τῷ κάλλει τῆς ψυχῆς ἐνοῦνται αἱ ψυχαί.

Τρία τινα ἀφαιροῦσι τοὺς φίλους, τὸ ἐνμετάβλητον τῶν ἀνθρώπων καρδιῶν, αἱ περιστάσεις καὶ ὁ θάνατος.

Τὰ ζεύγη αἶμα ὁ θεῖος δεσμός τὸ μέγιστον τῶν μυστηρίων συνδέσει, τότε μόνον θνήσκουσι τὰ διατελέσασιν ἡνωμένα καὶ εὐτυχῆ καθ' ὕλην τῆς ζωῆς τὴν διάρκειαν ὅταν παρανολοῦσθῃ αὐτὰ ἐν ἔρωτι, σταθερὰ φιλία καὶ πιστὴ, ἀδιάλειπτος στοργή, ἁμοιβαία ὑπόληψις καὶ εὐγνωμοσύνη.

Ἡ τῶν οἰκῶν εὐτυχία ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν ἡθῶν, τῆς διαγωγῆς καὶ τοῦ ἐπιστολίου τῆς γυναίκος.

Ὁ τοῦ ἀνθρώπου βίος εἶναι τὴν ζωὴν καὶ ἀπέριον, δὲν προσκόπτει ἐν τῷ σκότει μόνον ὁ κρατῶν ἀνά χεῖρας τὴν λαμπάδα τῆς ἐλπίδος ἐστηρικμένην ἐν τῷ φανῶ ὅτις εἶναι ἡ ἀγάπη.

Ὁ ἡσυχαιώτατος καὶ ἐνφροσύνατος ἀνθρώπος δὲν ἐπιτυγχάνει πάντοτε τὰ μεγαλεῖτερα ἀποτελέσματα, ἀλλ' ἐκείνος ὅστις μεταχειρίζεται τὰς δυνάμεις του μετὰ περισσοτέρου ζήλου καὶ μετὰ προσεκτικῆς ἐπιτηδειότητος, τῆς διὰ τῆς ἐργασίας τῆς ἐπιμελείας καὶ τῆς πείρας ἀποκτωμένης.

Μόνος τοῦ οἴκου καὶ τῆς οἰκογενειακῆς εὐδαιμονίας καταστροφεὺς εἶναι ἡ ὑπόνοια καὶ ἡ ἐν ταύτης βλαστάουσα ζηλοτυπία.

Ἄπαντα τὰ ἀνόσιτα προτερήματα τοῦ ἀνθρώπινου νοῦς στήριζονται ἐπὶ τῆς προσοχῆς.

Ἡ διανοητικὴ διαφορὰ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ἐξαρτᾶται μᾶλλον ἐκ τῆς κατὰ τὴν νεότητα ἀποκτωμένης ἔξεως τῆς προσοχῆς, ἢ ἐξ ἐπαισθητῆς ἀνισότητος μεταξὺ τῶν δυνάμεων ἐκάστου ἀνθρώπου.

Καθὼς ὁ τοῦ σώματος ὀφθαλμὸς ἐν ἀπουσίᾳ φωτός, ὄχι μόνον δὲν θνήσκει τὰ βλέψη καὶ τὰ διακρίνη τὰ περίεξ κείμενα σώματα ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ σῶμα ἐν τῷ ὀπιοῦ κείται, τοιοῦτοτρόπος καὶ τὸ ψυχικὸν ὄμμα δὲν θνήσκει τὰ βλέψη καὶ αὐτὴν τὴν ψυχὴν καὶ τὰ περὶ αὐτὴν, θεῖον φῶς ἰσχυρημένην.

Τοῦ ἀνθρώπου ἀκατεργάστου ἐισερχομένου ἐν τῷ μηχανουργίῳ τοῦ κόσμου, ἵνα καταργασθῇ ἀνάγκη τὰ γνωρίζη τὸν ἐν τῇ θεῷ διανοίᾳ τέπον, τὰ ὑπέρτατη, αὐτῷ ὡσπερ εἰπλαστός πηλὸς εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κεραμέως.

Καθὼς ὁ λιθοδόξος ἀποδοκιμάζει τὸν ἀνεπιτήδειον εἰς κατασκευὴν ἀγάλματος λίθου, τοιοῦτοτρόπος καὶ ὁ Θεὸς ἀποδοκιμάζει τὸν μὴ θέλοντα τὰ γνωρίσῃ τὸν ἑαυτοῦ προσορισμόν, ἢ ἀπαισίως μὴ δεχόμενον τὸν τρόπον τῆς καταργασίας.

Κοινωνία οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ συμμέθεξις τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ.

Αἱ ἐπιθυμίαι ἡμῶν εἰσὶ θεόδοτοι, ἀλλ' ὅμως ἐὰν πεισθῶμεν νὰ πληρώσωμεν αὐτάς, ὡς διδάσκει ὁ Διάβολος ἀποβαίνομεν ἐνδεεῖς καὶ ἄθλιοι· ἐὰν δὲ ὡς διδάσκει ὁ Θεῖος λόγος μακάριοι καὶ τριευδαίμονες.

Ἐν τῇ θαλάσῃ τοῦ βίου ὁ μὲν ἀνὴρ εἶναι τὸ πλοῖον ἡ δὲ γυνὴ τὸ ἔρμα.

Ἡ ἐκλογὴ εἶναι τὸ θεόδοτον πολιτεῖνμα τῆς ἀνθρωπίνου κοινωσίας ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ, προορισμένον νὰ θεραπεύσῃ πάντα τὰ ἀνθρώπινα δυστηχήματα ἀτομικὰ τε καὶ κοινωσιακά, προορισμένον ἐπομένως νὰ κατεδαφίσῃ καὶ νὰ ἐξαιλήσῃ τὴν παλαιὰν Βαβυλῶνα, τὴν δυστειδῆ Πονηροπούλιν, ἐν ἣ φέρονται πάντα τὰ δεινὰ, καὶ ἣτις βληθῆσεται εἰς τὴν θάλασσαν ὄρηματι μεγάλῳ, ὃν τρόπον ὤρησεν ἡ δαιμονόπληκτος ἀγέλη τῶν χοίρων κατὰ τοῦ κρημοῦ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπιτίγῃ.

Ὁ ἀπερισκέπτως ἀκολουθοῦμενος συρμός σίγη τὸ πλεῖστον μέρος τῆς κοινωσίας εἰς βίεθρον.

Αἱ φαντασιοπληξίαι, αἱ ἰδιοτροπίαι, αἱ ὀριζικε εἰσὶν ἡ πηγὴ τῶν διακλητικισμῶν, τῶν δυσαρρεσκειῶν, τῶν ἐνατιώσεων μεταξὺ τῶν συζύγων, αἱ ὁποῖαι ἐπὶ τέλους προκαλοῦσι τὴν διάστασιν, τὴν ὁποίαν διαδέχεται ἡ ὀριστική ἰγκατάλειψις.

Ἡ ἀληθῶς ἐρωτόληκτος καρδία οὐδέποτε παρσιύρεται ἀπὸ τῶν αἰσθησιῶν, ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ οἰκῇ καὶ ἐν μονηρίῳ κερπίζει τὰ ἐγγενέστατα τῶν αἰσθημάτων ἅτινα μόνον μετ' αἰδοῦς, διὰ τοῦ μνησιογλώσσου ἐμφράζει βλεμματός.

Τὸ στόμα φωνεῖ ἐν θανασμοῦ ἀλλ' ἐπίστε σιγῇ ἀκονοία δεσμεύει τὰ χεῖλη καὶ ἡ σιγὴ ἐκείνη, εἶναι ἀκραιφνεστέρα ἐκδήλωσις τοῦ θάμβους καὶ ὀγνησιώτερος φόρος τοῦ θανασμοῦ ἡμῶν.

Τὸ μόνον βιβλίον ὅπερ διανοίγει ἀσφαλῶς τὴν ὁδὸν πρὸς τὸ ἐπίτετον ὄν, τὸ ἐμφνετεῖον τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἀγίαν καὶ βάσιμον προσδοκίαν, τὸ καταστρέφον τὸ ἔλκος τῆς ἀμφιβολίας τῆς ψυχῆς, καὶ τὸ ἄλγος τῆς καρδίας, τὸ λῶον τὰ τρομερὰ καὶ ἀκοίμητα τῆς συνειδήσεως προβλήματα καὶ σταλαζόν τὴν παρηγορίαν καὶ τὴν πεποιθήσειν εἰς τὴν φρεσὴν τῆς διαταζούσης ψυχῆς, εἶναι τὸ θεῖον καὶ ἱερὸν Ἐὐαγγέλιον.

Ἡ ἀγτὴ φωνὴ ἦν ὁ ἀνθρώπος ἐν τῷ κόσμῳ ἀπὸ τοῦ στόματος ἐκπέμπει εἶναι μόνον ἡ τοῦ τάφου, διότι οὐδὲν συμφέρον δύναται νὰ τὴν νικήσῃ.

Ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ ἔρωτος εἶναι ἡ εἰλις.

Τὸ ταχὺ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐνέχει τὸ ἀπατηλόν.

Τὸ πανευκτῆριον τοῦ κόσμου εἶναι ὁ τάφος.

Τοῦ ἀνθρώπου τοῦ ὁποῖον αἱ θεοῖαι εἶναι φρονεῖ ψυχικοί ἢ σωματικοί, αἱ προσευχαὶ αὐτοῦ εἶναι πνοὴ βδελυρίας.

Ὅσοιθεν ἀνοσίῳ ἔργῳ ἐτεδρεῖται κερκατομένη πάντοτε ἡ μεταρτίεσα καὶ ἡ τοῦ συνειδήτους τέψα.

Οι ήθικως κινδυνεύοντες βραδύτερον έποφέρουσι τὰ έπακόλουθα τής υπ' αυτών έκλεχθείσης οδού, σφραδάζοντες έν τή τάφρ τόν όποιον ιδίαις χερσίν έσκαφαν, και ούτινος άδυνατούσι γά έπάρωσι τόν λίθον.

Ή παρθένος είναι ή ώραιότερα έλης και συνάμα ή δεινoτάτη μέριμνα τών γεννητόρων και συγγενών της.

Ή τής καρδιάς άγνότης καθιστά και τήν δυσμορφωτέραν παρθένον άξιαγάπητον.

Τά λαμπρότερα πλεονεκτήματα τής παρθένου αποβάλλουσι πάν θέλητρον, διαν ή έξωτερική ώραιότης εποκρύπτη καρδίαν υπό παθών, δυσκόλων τρόπων και αισθημάτων άνοικτίων διαφθαρήνην.

Παρθέτε τίμησον σύ αυτή τήν πολύτιμον άξίαν του φύλου σου, και τοιουτοτρόπως θέλεις διασώσει τήν έρασμιότητά σου και διαν οι χρόνοι εξαφανίσουσι τās νεανικάς σου χάριτας.

Παρθέτε φεύγε τούς νόλακας, οίτινες προσποιούνται ότι υπό του κάλλους σου κατεγοητεύθησαν, επί μόνη τή σκοπή του να σοι εμπνεύσουσι κατά μικρόν κλίσειν τινά, πάθος τι, δι' ού τυφλομένη γά γίνης επιλήσμων σεαντής και γά κατασταθής έρμυσιν τών ακαθάριτων αυτών όρέξεων.

Άνθρώποι μάνθανε να άνέχησι έν ύπομονή και περιότηει δου άδυνατείς να μεταβάλλης.

Παρθένος άγνή και άθής είναι ο φυλακτήςριος άγγελος τής οικιακής εύδαιμονίας.

Ή άνάμνησις έφημέρου και παροδικής εύτυχίας μένει ως άποσταγμα πληροών οδότης τήν γνυχήν του ματαιώς ποθούντος και διαγιγνώσκοντος τó άδύνατον, και ίσως τó άνύπαρκτον τών πόθων αυτου.

Ή ίσχυρά του άνθρώπου θέλησις μεταβάλλεται εις κατάρχοντιον πνέμα αισχρόν, δοϋλον έχον την εύφάν, διαν μόνον προς τās ήδονάς τείρη.

Ή τής προσοδου άποφασίς πολλάκις είναι προσόδος.

Σοφία ή παιδια άνευ αγαθότητος χαρακτηρης αντιπροσωπεύει μόνον τήν ζοφεράν άρχην του κακού.

Ή εύγένεια του χαρακτηρης είναι έσοάρκωσις τής ήθικής.

Ή μόνη οδός ή άγονσα προς τήν εύημερίαν και τόν πλοϋτον είναι να πράττη πάντοτε ο άνθρωπος κατά τήν συνειδησίον του αφήντων άρόβους τās συνεπίαις τών πράξεών του εις τήν έσπλαγγνίαν του Θεου.

Εις τó θαρρος τής γνυχής έγκείται ή πίστις και ή έλπίς.

Μόνον ο ούδένος άμειών άπολαύει τής γήμης τών καιών.

SISMANOGIJO

Σταθερά ἀπόρασις πρὸς ἀτολαυήν εὐγενοῦς σκοποῦ εἶναι ἡ
μόνη στερεὰ βάσις μεγάλουρονος χαρακτήρος.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν δυσινειῶν λαμπρότερος ἐμφαίνεται ὁ χα-
ρακτήρ τοῦ δικαίου ἀνθρώπου, καὶ ὅταν τὸ πᾶν ἐγκαιαλείη αὐ-
τόν, ἀποσύρται τέλος εἰς τὸ ἀπόρθητον φροῦνον τῆς μεγαλο-
φυχίας καὶ τῆς ἀκραιότητος αὐτοῦ.

Ἐπιὸν ὅσον ἀπέτευεν ἡ εὐφροσύνη ἐπιτυχάνει ἡ δραστηριότης,
ἡμῖς εἰς μέγαυτέρους κινδύνους καὶ ἤτιονας ἀπάτας ἐκθετεῖ τὸν
ἄνθρωπον.

Κεντρικὴ δύναμις τοῦ ἀνθρωπίνου χαρακτήρος εἶναι ἡ δρα-
στηριότης, αὕτη καὶ μόνη δίδει ὠθήσειν εἰς τὰς πράξεις, ψυχὴν
εἰς τὰ ἔργα, κόμιστον βάσειν εἰς τὰς ἐλπίδας, καὶ ἡ ἐπιτεῖ τέλος
παράγει τῇ ζωῇ ἀληθῆ ἐπιδοκίαν.

Προσπάθεια καλεῖται ἡ κοινὴ κατὰ τῶν δυσχερειῶν πάλη.

Ἡ τῆς ψυχῆς ἐπικίνδυνος νόσος εἶναι ὁ ἀπερισκεπτος ἔρως,
ἥστις, δυσινεῶς, πολλὰς εὐγενεῖς ἐπαρξείας προώρως εἰς τὸν ἕδην
ἀποστέλλει.

Ἐν τῷ ἔρωτι ἡ μὲν γενὴ νικᾷ διὰ τῆς ἐπιμονῆς, ὁ δὲ ἄνηρ
νικᾷται ἀνεπιμονῶν.

Μόνη ἡ ἀκριβὴς ἐκτίμησις τῆς ἀξίας τοῦ χρόνου φέρει τὴν
ταχύτητα εἰς τὰς ἀποφάσεις.

Ὁ ἔχων ἔρωτα ἔχει καὶ λύπην.

Ἡ οἰκονομικὴ τοῦ χρόνου χρῆσις παράγει εἰς ἡμᾶς καὶ
ἀφθονους ὄφρας σχολῆς.

Τὸν ἔρωτα μόνη ἡ ἀπροσποίητος ἀφοπλίζει ἀφρότης.

Ὁ συνάπτων συνοικίσειον χάριν τῶν χρημάτων λαμβάνει τὸ
ἀργύριον τοῦ Ἰούδα, διὰ τὸ ὅποιον ἀμέσως μεταπέλειται, παρα-
δούς τὴν καρδίαν του, ἀλλ' εἶναι πλέον δι' αὐτόν λίαν ἀργά.

Ἡ μὲν χαρὰ τοῦ ἔρωτος εἶναι ταχέια, ἡ δὲ θλίψις αἰωνία.

Ὁ ἄνθρωπος ἐν τῷ κόσμῳ εἶναι ὁδοιπόρος προβαίνων ἀδια-
κόπως πρὸς ψυχροτέρον κλίμα, καὶ ὡς ἐκ τοῦτου ἀναγκάζεται
νὰ περιπατῇ ταχύτερον ἐφ' ὅσον προχωρεῖ.

Μερίαι λεπτοὶ ἐπιδράσεις σχηματίζουν τὸν ἀνθρώπινον χα-
ρακτήρα, αὗται δὲ εἶναι παραδείγματα καὶ συμβουλίαι, θρησκεία
καὶ μύθησις, φίλοι καὶ γίγνόντις.

Ὁ ἑρμανθῶς ἐρᾷν λεγομένη τὸν Θεόν.

Αἱ δυσκολίαι κατὰ διαφόρους περιστάσεις εἶναι οἱ κολλιστοὶ
βοηθοί, διότι παροτρύνουσι τὰς δυνάμεις πρὸς τὴν ἐργασίαν καὶ
τὴν κατερίαν καὶ γεινῶσι προτερήματα, ἅτινα ἄλλως ἤθελον
μῆναι κεκοιμημένα καὶ ἀγνωστά.

Ἡ ἡλικία πολλὰς ἀντὶ τὰ σωματὶκα καθιστῆ ὀρμηώτερον καὶ ἀνδρικότερον τὸν χαρακτήρα τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀκάματος καὶ ἐπιδεικτικὴ πλὴν ἄσκοπος ἐνασχόλησις εἶναι παρακμή.

Γυνὴ μεγάλῃμος ἀνυψοῦται βαθμῶδ' τὸν χαρακτήρα τοῦ ἀνδρός, ἐν ᾧ εὐτελοῦς ψυχῆς γυνὴ ἐξετελιζέται καὶ τὸν συζυγον.

Ἡ δύναμις τῆς ἐνδομύχου πεποιθήσεως ἡμῶν διαφαίνεται εἰ μᾶλλον εἰς τὸ συναίσθημα τῶν ἐλέγχων τῆς συντελήσεως.

Αἱ καλὰ συνήθειαι καθ' ἑκάστην ἐφημερομένηαι καὶ εἰς τὰς μᾶλλον ἀδιυπόφορος πράξεις τοῦ βίου ἀποτελοῦσι τέλος τὸ σπουδαιότερον τῆς ἠθικῆς τοῦ ἀνθρώπου διαγωγῆς ἐλατήριον.

Αἱ καλὰ ἀποφάσεις ἐπιδρῶσιν ἐπὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ ἀνθρώπου δίδουσι καλὴν διέθυνσιν εἰς τὸν χαρακτήρα καὶ τὸν λοιπὸν αὐτοῦ βίον, τοσούτῳ μᾶλλον καθόσον τὸ ἐλαττωμα, τὸ ὅποιον ἀπορρέγει ὁ ἄνθρωπος, εἶναι ἐκ τῶν κινδυνωδιστάτων ἐφάλλον, ἐπὶ τῶν ὁποίων παραγοῦσιν οἱ νέοι, ἐνίοτε δὲ καὶ οἱ γέροντες τὸν δὲν ἀπομακρυνθῶσιν ἰσχυρίως ἀπ' αὐτοῦ.

Ὁ συζυγικός ἔρωσ δὲν ἔχει ἀνάγκην μυστηρίου καὶ φαντασιοπληξιών, καὶ ἐν ἡδέει ἄνευ πικροῦ, ἄνευ παραφορᾶς, εἶναι βαθύ αἰσθημα γαλιναίας ἀγάπης, αυτοδουραμένης ἐπὶ φιλίας, ἐκτιμήσεως καὶ ἀφοσιώσεως, τῶν ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ἠνωμένων ἢ ὑλαρξίς διὰ μέσον ἀνθίων διαρροίει.

Τὸ ἀκατάληπτον ἱμπεριεῖται εἰς τὸν ὄρισμὸν τοῦ ἀπείρου.

Ἡ λατρεία τῶν χρημάτων καὶ ὄχι τὰ χρήματα καθ' ἑαυτὰ εἶναι ἔρως τοῦ κακοῦ, εἶναι ἡ λατρεία αὕτη, ἣς σιστέλλει τὴν ψυχὴν καὶ καθιστῆ αὐτὴν ἀναισθητον πρὸς πᾶσαι γενναίαι σέξιν καὶ πράξιν.

Ὁ πλοῦτος οὐδόλος ἀποδεικνύει μεγαλοφροσύνην, καὶ χρησιμεύει μόνον πολλὰς, ὡς ἡ λάμψις τῆς πυγολαμπίδος ἀναδεικνύει τὸν σκοδῆνα, καθιστῶν φανερωτέραν τὴν ἀβλιότητα τοῦ ἰδιοκτήτου αὐτοῦ.

Ὁ συμπαθὴς γάμος εἶναι διημὸς πεπλεγμένος ἐξ ἀνθίων, ὦν ὁ ἔρως καὶ ἡ ἀμοιβαία ἐκτιμήσις διατηροῦσι τὴν νωπότητα καὶ δραστερότητα.

Ὁ ἔρως ἀναπτύσσεται καὶ αἰξάνει καὶ ἀναλογίαν πρὸς τὰ παρεπιθέμενα προσκόρηματα.

Ὁ φθόνος δύο ἔχει πηγὰς: τὴν ἀδυναμίαν τοῦ τοῦ καὶ τὴν διαφθορὰν τῆς καρδίας.

Εἰς τὰ βάθη τοῦ φθονεροῦ κρύπτεται ὀλόκληρος ἦδης.

Τὰ αἰσθημάτων ἄνευ ἀπορροῦσιν ἐκ τῆς καρδίας τοῦ εὐγενοῦς εἶναι ἡ φιλοφροσύνη, ἡ ἐπιεικεία, ἡ ἀγαθότης καὶ ἡ φιλανθρωπία.

Ἡ ἐσπέρα εἶναι λογὴ τοῦ μεσοπιακότους.

Ποταπή πλεονεξία, λύσσα σκωφαντίας, καὶ ἐγωισμὸς εἶναι ὁ ε.ο.λισμὸς τῆς καρδίας τοῦ φθονεροῦ.

Εἰς τοῦ τάφου, τὴν μικρὰν πλὴν ἀδιάβατον ἔχθην, ἀναστέλλονται ἀφανιζόμενα τὰ πάθη τῆς ζωῆς τὰ ἀνεξάλειπτα μίσση, τὰ ἔπουλα καὶ ἀδυσώπητα συναίεροντα.

Τὸ πόρισμα τῶν πολλῶν τῆς ἀνθρωπίνου καρδίας ἀμαρτημάτων, εἶναι ὁ φθόνος.

Τὰ σπορὰ τὰ κτεριζέει τὸ θέρος τὴν δὲ φρόνησιν σφίρει ἡ ὥριμος ἡλικία.

Εἰς τὸν χειμῶνα ἀνήκουσιν αἱ ὀμίχλαι, αἱ χιόντες καὶ αἱ παγετοί, εἰς δὲ τὸ γῆρας ἡ πλήρης τῶν παθῶν γαλήνη.

Ἐραιότης ἄνευ φρονήσεως εἶναι ἄνθος ἄνευ εἰσωδίας.

Μόνη ἡ ἀρετὴ εἶναι τὸ τέλειον ἀγαθὸν τῆς ψυχῆς.

Ἡ ζηλιουπία εἶναι θυγάτηρ τῆς φιλαυτίας καὶ ἀδελφὴ τοῦ φθόνου.

Ὁ ἔρος τοῦ νὰ ἀσφαλίῃ ὁ ἄνθρωπος ἐκ τῆς ζωῆς τῆς παρούσης τὴν μέλλουσαν, δὲν εἶναι τὰ ἔσποφίρη ἐπιταῦθα, ἀλλὰ μόνον τὰ μὴ σφάλῃ.

Ἔσα ἡ ὁμόνοια καὶ ἡ ἀγάπη μετὰ κόπου ἀνῆγειρε, καταστρέφονται ἐπὶ τῆς ἀρεῆς τῶν διχονοιῶν ἔσα ἡ φιλαδελφία κατὰ μικρὸν ἐσύναζε καταβροχθίζει ἐντὸς ὀλίγου μόνος ὁ ὀλέθριος ἐγωισμὸς.

Τὰς ἀνθρωπίνους παληροσίας οὐδὲν διαφεύγει οὐδὲ αὐτὴ ἡ κότις τῶν τεθνεώτων.

Τὸν ἀληθῶς ἐξοχον οὐδόπως προσβάλλει ἡ αὐθάδεια τοῦ κοιτοῦ ἀνθρώπου, οὔτε τὴν εὐγενῆ ψυχὴν ὁ ἐπὶ καταλόγῳ προγόνων σεμνυνόμενος μωρός, οὔτε τὸν ἀρεταῖς κεκοσμημένον ἢ τοῦ συμφρετιώδους ὄχλου κακολογία, οὔτε τὸν ἰσχυρὸν ἄνθρωπο τὸ ἐπὶ παιδικῆς ἀπύλης χειρὸς ἐπενεχθὲν ῥάπισμα.

Ἡ πρότης τότε μόνον ἱκνεῖ ὄλεον τὰς καρδίας, δούκις συνδανάζεται μετ' ὀρθότητος αἰσθημάτων.

Αἱ μεγαλόφρονες φύσεις, ἀντὶ τὰ καταβληθῶσιν ἐνθαρρύνονται ἐπὶ τῶν δυσχεριῶν.

Ἐπίς ἀκράδαντος καὶ ἀκατάβλητος ἀπόφασις, ἔπεικώσι τὰς δυσχερείας.

Ἡ σνηθήθεια εἶναι πρῶξις καὶ καθίσταται ἐιργεῖα ἢ τίραντος ἡμῶν καθόσον εἶναι ἀγαθὴ ἢ κακοῆθης.

Ἐν τῷ κόσμῳ οἱ ἀντόλιπτοι σείφανοι ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ἀπταλλάσσονται διὰ βαρυτάτων ἰλιόσεων.

Ἡ χάρις κατὰ τὰς κοινωνικὰς σχέσεις ἔχει ὁμοίαν σιωπηλὴν ἐπιδρασίαν ὅσην καὶ τὸ φῶς τὸ κοσμοῦν τὴν φύσιν διὰ ποικίλων χρωμάτων.

Ἡ πνευματικὴ ἀργία εἶναι τὸ ἔλλος τοῦ νοῦ.

Ἡ κινήτηριος τοῦ κόσμου δένταμι εἶναι αἱ ἠθικαὶ ἀρεταί.

Τὰ ἐξ ἀπροσδοκῆτων περιστάσεων ἀποκτηθέντα χρήματα ὡς καὶ τὰ εἰς τὰ τεχνηρὰ παιγνίδια, ἐστειλόμενα, πολλάκις ἐκνοῦσι τὸν ἀλεθρον ἀντὶ τῆς εὐτυχίας.

Οἱ ἐρώντες ματαιῶς μακρύνονται εἰς τὴν ἐρημίαν καὶ ἀποφύγονται τὸν κόσμον· οἱ τοιοῦτοι φέρουσι παντοχῶς τὸ βέλος ἐν τῇ καρδίᾳ, καθὼς ἡ γυνήγουσα ἔλαφος φέρει πολλάκις τὸν θανατηφόρον μόλεβρον ἐν τοῖς σπλάγχθοις.

Κόροι πλουτήσαντες τὸν νοῦν αὐτῶν διὰ πονημάτων, ἀτινακίζονται τῆς φαντασίας ἐγρήγορον, ἀπαξιοῦσι τὰ ἔλλοσι εἰς γάμον κοινωνίαν μετ' ἀνδρῶν τιμῶν μὲν καὶ χρημάτων, μὴ ἰταποκρινόμενων δὲ πρὸς τὸ ἰδανικὸν τῆς ἐξημέτης αὐτῶν φαντασίας πρότυπον, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔμειναν ἐπὶ αἰλλοῦς ἄγομαι ἢ ἠναγκάσθησαν νὰ λάβωσι σὺζυγον ἀνάξιον, πλήρη πονηματικῶν ἐπιπορευμάτων, ἢ καὶ ἐν τῷ γάμῳ ἐγένοντο ἰσοκείμενα φαντασιόληπτα καὶ φιλόμενθα, γυναικίαις ληρώδεσι, κακαῖς σὺζυγοῖς, κακαῖς μητέρεσι, προτιμῶσαι τὰ φαύλοντι καὶ νὰ λάμπωσι καὶ ἐπιφάνειαν, ἢ νὰ ὄσιν τελλεῖσι ἐν ᾗ ἐκλήθησαν τόξαι.

ΤΕΛΟΣ

SISMANOGLIO
MECANIK

SISMANOGLIO
MEGARO